

behøve at bekymre os om den saakaldte Reci-
proctitet; naar den svenske Specie er mere
værd end vor, saa kan det være os ligegyldigt,
om de gjøre Gjengjæld i Sværrig, eller
ikke. Det kommer desuden af sig selv, naar
de see, at vi uden Videre tage deres Mint.
Saa megen Skandinavisme kan man virkeligt
gjærne være bekjendt, at man tager et Sfk.
Sølv for næsten 1 pCt. mindre, end det er
værd. At man ofte har Bænkfælgighed her ved
at faae myntet Penge, kan jeg bekræfte af
egen Erfaring; jeg har selv været i det Tilfælde,
at jeg har budt Folk Sølvmynter, Sølvbarrer
osv., men ikke været i Stand til at betale
med de hertillands lovlige Penge. Der-
som vi altsaa, om endog kun i en ringe Grad,
kunne bidrage til at afhjælpe en saadan
Mangel, da troer jeg, at vi ikke skulle be-
tænke os videre paa at tage de gode svenske
og norske Specier. Jeg anbefaler derfor endnu
denne Sag til det ærede Thing, og jeg skal
blot tilføie, at det, at bekjendtgjøre paa Re-
gjeringens Vegne, at de skulle tages for min-
dre end 2 Rd., vilde være aldeles frugtesløst;
thi saa vilde der naturligviis ingen komme.

N. Hansen (Biborg Amts 4de Valgkreds): Det er mig bekjendt, at der i Jylland,
navnlige i Randers-Egnen, circulerer en ikke
ringe Mængde af svenske og norske Specier;
men det er mig ogsaa bekjendt, at der imellem
Mand og Mand, navnlig imellem de Handlende,
ikke har været gjort den allermindeste Ind-
vendning imod at modtage dem lige med de danske
Penge. Jeg antager derfor, at de ogsaa
maa have en saadan Værdi, som her er ud-
talt, og at det ikke kan være forbundet med
noget Tab, at der bliver givet et Lovforslag
som det her foreliggende Lovstraf; thi den
eneste Ulempe, man føler ved at modtage de
svenske og norske Specier, er jo, som ud-
talt, at vi ikke kunne betale dem i Skat og i andre
kongelige Kasser; derimod er det mig ogsaa
bekjendt, at, naar der skeer Indkjøb af Heste,
— og der er jo ikke saa lille en Hestehandel
med Tydsfere i Jylland — da betales de ofte
med preussiske Dalere, og, naar det saa er en
ukyndig Mand, som ikke kjender deres virkelige
Værdi, lider han ofte et ikke ubetydeligt Tab

ved at modtage disse preussiske Dalere; thi
Hestehandlerne ville altid, at de skulle modtage
dem for 8 Mark; men, naar vedkommende
Ealgere saa komme til Kjøbmændene og ville
give dem ud, da faae de ikke mere end 7 Mk.
12 Sk. for Stykket og tabe altsaa 4 Sk. paa
hver 8 Mk. Det er mig bekjendt, at et Til-
bud om at betale med disse preussiske Dalere
ofte har givet Anledning til, at en forbeel-
agtig Hestehandel er gaaet ind. Jeg skulde
derfor ønske, at det kunde blive bekjendt, til
hvad Værdi disse preussiske Dalere, saavel som
de allerede omtalte svenske og norske Specier,
virkelig kunne blive modtagne.

Rosenørn: Det er mig en stor Beroligelse
at høre, at Sagen om en Forøgelse af
Seddelmængden endnu beroer hos den høitagtede
Justitsminister, da jeg er overbevist om, at
han kjender saa vel til Bankens Stilling lige-
overfor Staten, og er saa nidkær for at over-
holde Statens Rettigheder ligeoverfor Banken,
at der fra hans Side ikke vil kunne berygtes
nogen utidig Estergivelse for Bankens For-
dringer. Derimod har den meget ærede Fi-
nansminister ikke Ret, naar han fremstillede
det, som om der var nogen Unødsagtighed i
mine Uttringer om dette Forhold; thi det er
udtrykkeligt i 1848 af Bankbestyrelsen erkjendt,
at det efter Lovgivningen ikke kan forenes
Regjeringen at udstede de dengang omhand-
lede Creditbrevs, men at deres Modtagelse i
kongelige Kasser ved Betaling af en Stat,
maatte see efter Overenskomst med Banken.
Der blev ogsaa fra Banken henvist til, hvad
der var passeret i Aaret 1814 med Comitees-
sedler. Ved Placat af 8de Januar 1814 blev
der jo nemlig sat for 5 Millioner Comitees-
sedler igang, og det blev tilladt at modtage disse
Comiteesedler ved de kongelige Kasser, men
ikke i Skatter, men kun ved contractmæssige
Renter og Capitalafdrag. De enkelte Tyvsl,
som vistnok Uttringerne i Detroyen kunde give
om, hvorledes „repræsentative Betalingsmidler“
skal forstaaes, vil forsvinde, naar man seer
hen til de tilsvarende Steder i Lovgivningen
af 1813, hvoraf det er tydeligt, at der ved
„repræsentative Betalingsmidler“, forsaavidt
dette Udtryk anvendes paa rentebærende
Effecter, kun forstaaes de, der gaae som